

JEVGENIJ FEDOROV: Vládci kamenného pásu

Příručí Seňka padl na kolena. „Jen o jedno tě prosím. Urči mi lehkou smrt!“. Chvěly se mu ruce, za jeho zády těžce dýchal kat, přešlapoval z nohy na nohu a při tom mu vrzaly vysoké boty. Děmidov vstal, přistoupil k Seňkovi, vzal ho za vlasy a sehnul ho k zemi.

„Lehni si!“

Kat rozřezal Seňkovi kalhoty na cucky a zmrskal jeho tělo na pruhy. Z nosu nevolníka tekla pramének krve. Seňka upadl do bezvědomí. Po katově obličejí stékaly potůčky potu, setřel si je rukávem a znovu začal mrskat. Rozsekané tělo sebou slabě škubalo. Zbitého Seňku Sokola odvezli na vzdálené osady u Serpuchova. Dlouho k němu chodil bylinkář.

Mosolov seskočil z koně a hned přikročil k trestání. Z celého závodu byli sehnáni dělníci k panskému domu, před nímž stály dřevěné kozy. Prvního přivázali hlídače Fed'ku, stáhli mu kalhoty, kat si plivl do dlaní a začal provinilce mrskat. Hlídač vyvaloval rybí oči, nevydržel to a řval z plných plic. Kat vložil ještě větší sílu do mrskání, Fed'ka ochraptěl, klesla mu hlava a zmlkl. Pod každým dalším úderem se už jen zaškubaly jeho paty.

Po Fed'kovi zpráskali všechny dělníky. Na každém našli vinu. Všichni byli rozestaveni dokola a uprostřed stály dřevěné kozy. Mosolov bral jednoho po druhém, který se mu právě namanul, a přitáhl ho dovnitř kruhu. Rozzuřený vrhal se na lidi:

„Kdes byl?“

„Šel jsem do kovárny a uslyšel jsem, že utekli.“

„Zmrskat!“ nařizoval Mosolov katovi.

Katovy oči se podlily krví, bil nelítostně. Řemen byl nasáklý krví.

„Dobře, tak, tak.“ pobízel Mosolov kata a sám se chápal důtek.